

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU
ĐEN TRẮNG KHÓ PHÂN

Gương mặt Kim Vô Vọng quả là gương mặt "cô hồn", hai gã thương buôn đang ăn uống tươi cười, chừng Chu Thất Thất dẫn Kim Vô Vọng đứng sững trước bàn, họ chợt nghe như nghẹn họng.

Cặp mắt của Kim Vô Vọng ngó vô y như có một sức ép đè ngay giữa ngực, một gã bung chén rượu kê đựng môi rồi đứng luôn ở đó, một gã ngậm đầy miệng thức ăn, nhai không được, nuốt không trôi mà nhổ ra cũng không dám, họ chết trân như thể hình cây!

Mãi một lúc lâu mới hoàn hồn buông đĩa gọi tiểu nhị tính tiền rồi bỏ đi một nước.

Kim Vô Vọng và Chu Thất Thất ngồi xuống.

Kim Vô Vọng lắc đầu :

- Thật cô rõ là quá quắt!

Chu Thất Thất cười :

- Chồn cồi cộp mà!

Kim Vô Vọng bật cười, tiếng cười thật là sảng khoái.

Chu Thất Thất hỏi :

- Sao lại không cười nữa? Tôi thích giọng cười của Kim huynh quá!

Làm thình một lúc, Kim Vô Vọng nói chậm rãi :

- Trong nửa ngày nay tôi cười nhiều quá!

Chu Thất Thất ngơ ngác nhìn Kim Vô Vọng.

Nàng không biết chính lòng mình đang nghĩ gì, vui buồn, đau khổ hay chua cay. Thật là cả một tâm tình phức tạp.

Ngay lúc đó tiểu nhị đem thức ăn tới, Chu Thất Thất không buồn suy nghĩ vẫn vơ nữa, cứ cầm đầu ăn uống.

Kim Vô Vọng thì lại hình như nuốt không trôi, có lẽ hẳn đang suy nghĩ nhiều lắm, nhưng vì gương mặt hắc lạnh băng nên khó mà đoán được.

Chu Thất Thất luôn luôn gắp thức ăn bỏ vào chén hắc và luôn miệng khen món này món nọ, thực khách chung quanh luôn ngó về nàng.

Chừng như họ lấy làm lạ lắm, mà lạ cũng phải, người đàn ông thì xấu quá, người đàn bà thì đẹp quá, hai người là cả hai thái cực. Có lúc thì như thân thiết, có lúc thì như lạnh nhạt, họ là gì với nhau không ai đoán được.

Chu Thất Thất biết thiên hạ đang lấy làm lạ về mình, nhưng nàng cứ lơ đã, nàng ân cần nói với Kim Vô Vọng :

- Aồn đi, bụng trống mà uống rượu là hại lắm, ăn đi!

Nàng vừa nói vừa gắp một miếng chả lớn bỏ vào chén Kim Vô Vọng.

Nhưng đĩa chưa tới chén, miếng chả vụt rơi xuống bàn, đôi mắt nàng đăm đăm nhìn ra cửa sổ trước mặt và mặt nàng tái ngắt!

Kim Vô Vọng ngơ ngác :

- Gì vậy?

Chu Thất Thất lấy đôi đũa chỉ ra cửa sổ :

- Xem kia kìa.

Nàng nói mà đũa nhịp vào nhau lách cách, chứng tỏ nàng đã quá run.

Kim Vô Vọng biến sắc quay đầu dòm lại.

Cửa sổ trống trơn không thấy gì cả.

Kim Vô Vọng vừa lạ lùng vừa lo lắng :

- Cái gì?

Chu Thất Thất run giọng :

- Cửa sổ... có người!

Kim Vô Vọng cau mặt :

- Ai đâu? Bộ cô hoa mắt rồi à?

Chu Thất Thất cứ run cầm cập :

- Mới đó, nhưng khi Kim huynh ngó lại là mất!

Kim Vô Vọng hơi gắt :

- Nhưng ai mới được chứ?

Như nói tới người ấy làm cho Chu Thất Thất líu lười :

- Tức là... tên ác ma làm cho tôi vừa căm vừa xấu đó!

Kim Vô Vọng tái mặt :

- Cô có thấy rõ không?

Chu Thất Thất nói :

- Tôi thấy rõ lắm mà, mặt của hắc suốt đời tôi không quên được!

Cho đến bây giờ có hơi định tĩnh tĩnh thần rồi, thế mà giọng nói của nàng vẫn run run.

Kim Vô Vọng trầm trầm sắc mặt ngồi làm thinh không nói.

Chu Thất Thất hỏi :

- Kim huynh có thể đuổi theo không?

Kim Vô Vọng lắc đầu :

- Bây giờ thì không đuổi kịp đâu!

Chu Thất Thất hoang mang :

- Bây giờ làm sao đây? Tôi thấy mặt hắc là không còn ăn ngủ gì được nữa hết... in như là lúc nào hắc cũng có thể ở sau lưng tôi... tôi chỉ nhắm mắt lại là thấy bộ mặt quỷ của hắc.

Nàng buông đũa ôm mặt cơ hồ muốn khóc.

Trầm ngâm một lúc, Kim Vô Vọng vùng đứng dậy móc nén bạc ném lên bàn, kéo tay Chu Thất Thất :

- Theo tôi!

Chu Thất Thất run run :

- Đi... đi đâu?

Da mặt Kim Vô Vọng sắc lại như thép nguội, hắc không trả lời cứ kéo nàng đi ra cửa quán.

Sau khi cân nhắc phương hướng, Kim Vô Vọng kéo Chu Thất Thất chạy bay ra khỏi tiểu trấn, nhằm thẳng vào một vùng hoang vắng tiêu điều chứ không theo đường cái.

Chu Thất Thất càng lạ lùng càng kinh dị, rõ ràng nàng đã bị ác ma thu mất hồn vía, có thể nói trên đời nàng không sợ ai cả, chỉ sợ mỗi mình "hắc" thôi.

Kim Vô Vọng cứ kéo nàng đi, đi càng xa càng thấy cùng đất hoang vu như chưa hề có người đặt chân đến bao giờ, Chu Thất Thất càng đi càng run rẩy.

Sợ quá, nàng gần như không còn hồn vía, vịn hắc vào vai của Kim Vô Vọng, nương theo để mà đi, không biết bao lâu nàng cũng chẳng hay, cảnh tượng đó đã tạo ra hai sắc thái kỳ dị.

Nếu từ sau nhìn tới, người ta có cảm tưởng một thực nữ yếu đuối đang tựa đầu vào vai một đại hán trượng phu đi du ngoạn, nhưng nếu từ trước nhìn lại, người ta sẽ thấy một ác ma, một tiên nữ đang sánh vai băng lướt giữa trăng. một hình ảnh thật là dễ sợ!

Tuy bận vướng trên vai một khối oan gia, nhưng cước bộ của Kim Vô Vọng không hề suy giảm, mà càng lúc lại càng nhanh.

Chu Thất Thất khẽ hỏi :

- Phía trước là đâu vậy?

Kim Vô Vọng lắc đầu :

- Tôi cũng không biết là đâu!

Chu Thất Thất sửng sốt :

- Vậy thì mình đi đâu?

Kim Vô Vọng nói :

- Tôi cũng không biết đi đâu!

Chu Thất Thất há mồm :

- Ủa..

Kim Vô Vọng nói :

- Tôi làm gì tức khắc rồi cô sẽ hiểu.

Và hấn vùng thấp giọng :

- Có người theo!

Chu Thất Thất phát run, nàng nín hơi nghe ngóng. Quả nhiên, trong tiếng gió khua tà áo, từ phía sau phất phật xa xa..

Kim Vô Vọng không dừng lại mà cũng không quay đầu, cứ gia tăng cước bộ.

Chu Thất Thất cũng không dám quay đầu lại, nàng đã quá sợ rồi. Nhưng ai? Kẻ theo sau là ai? Nếu không phải là tên ác ma ấy?

Chu Thất Thất nghe một luồng ớn lạnh chạy dài trong xương sống. Nếu quả là tên ác ma ấy, thì liệu Kim Vô Vọng có đối phó được không?

Tiếng áo khua trong gió chỉ trong phút chốc đã theo tới sau lưng hai người, nhưng tiếng khua chợt nghe chậm lại không vượt lên trước mà cũng không lên tiếng.

Chu Thất Thất giật mình, nàng đeo cứng lấy vai Kim Vô Vọng, tìm nàng từng nhịp đập liên hồi.

Kim Vô Vọng càng gia tăng cước bộ, tiếng động phía sau càng nhanh, nhưng nếu chậm lại thì phía sau cũng lần lần chậm lại.

Trong lúc này Chu Thất Thất đã đoán được một phần, có lẽ Kim Vô Vọng đã thấy tên ác ma ấy, cho nên tìm cách dẫn dụ hắn đến chốn hoang vu này, nhưng đến đây để làm gì chứ?

Nếu dụ để diệt trừ thì đây cũng đã có thể là nơi hành động, nếu không phải để diệt trừ mà là để có cách đối phó khác, thì cũng phải sao đó, chứ chẳng lẽ như thế này hoài?

Cứ như thế, Kim Vô Vọng gia tăng cước bộ băng thẳng đến một vùng bằng phẳng đầy những tuyết rồi vòng trở lại.

Chu Thất Thất càng lạ lùng hơn nữa, sao cứ đi lòng vòng rồi trở lại.

Ngay lúc đó, Kim Vô Vọng dùng thuật truyền âm nói với nàng :

- "Người này võ công tuy cao, nhưng nội lực lại không đầy đủ, do đó tôi cố ý làm cho nội lực của hắn bị tổn hại, đến khi nào thấy nội lực hắn hoàn toàn sút giảm, bấy giờ giao đấu nhất định sẽ thủ thắng".

Chu Thất Thất vừa sợ vừa mừng, nàng lúng túng không biết cách gì để biểu lộ sự cảm kích.

Thình lình Kim Vô Vọng ngửa mặt cười sằng sặc :

- Hay, hay lắm!

Kim Vô Vọng nói tiếp :

- Tôi biết thế nào các hạ cũng sẽ đến đây!

Người phía sau cũng nói :

Tôi biết thế nào cũng sẽ đến đây!

Kim Vô Vọng nói :

- Các hạ đã đến thế tại sao không nói ?

Hắn chợt lộ vẻ hơi giận :

- Bây giờ các hạ định bôn cọt tôi đây à? Các hạ nên biết rằng tuy tôi và các hạ là đồng môn, nhưng về tình cảm giữa tôi và các hạ chưa có gì đáng kể, ta dụ các hạ đến đây hẳn các hạ đã biết mục đích rồi chứ? Hừ...hừ... là để kết liễu sinh mạng các hạ đấy!

Người phía sau cũng nói :

- Bây giờ các hạ định bốn cột tôi đấy à? Các hạ...

Kim Vô Vọng thét lên :

- Người là ai?

Vừa thét, Kim Vô Vọng vừa kéo Chu Thất Thất phóng ngược trở lại.

Người phía sau không kịp đề phòng, đã chạy ngay tới quá nhanh, thiếu chút nữa thì đâm sầm vào hai người.

Cũng may, còn cách mấy thước nữa hắn cô hết sức dậm chân đứng lại, Chu Thất Thất và Kim Vô Vọng há hốc mồm kinh ngạc.

Vì kẻ đuổi theo không phải tên ác ma Chu Thất Thất đã gặp, mà lại là một tên đầu bù tóc rối, quần áo dơ dáy và chỉ có một con mắt : Kim Bất Hoán!

- Chu Thất Thất kêu lên :

A... lại là người!

Kim Bất Hoán cười ha hả :

- Hai vị không ngờ à?

Chu Thất Thất giận dữ :

- Người làm quỷ làm ma theo dõi chúng ta để làm gì?

Kim Bất Hoán líp híp con mắt chột :

- À.. à... ta chỉ muốn xem hai người thân ái với nhau ra sao, thử xem hai người đưa nhau ra cánh đồng hoang này để làm gì vậy mà!

Giận run không nói từ lâu, bây giờ Kim Vô Vọng mới thét lên:

- Súc sinh, câm miệng lại!

Kim Bất Hoán cười khi :

- ừ, câm miệng! Hừ, đại ca bảo thì tiểu đệ phải vâng lời chứ sao?

Và hắn ngửa mặt cười sằng sặc nói luôn :

- Hà hà... đến nay đệ mới biết đại ca quả có số đào hoa, mới có một vài thủ đoạn mà đã phỗng lấy "cục quý" trên tay Trầm Lăng!

Kim Vô Vọng ánh mắt chớp lên đặng đặng sát khí.

Nhưng Chu Thất Thất đã chửi bừa :

- Đồ súc sinh, đồ khốn nạn, câm cái mồm chó của ngươi lại!

Kim Bất Hoán cười hô hố :

- Ủ, tẩu tẩu, sao mà hung quá vậy? Tiểu đệ tốt mà... nè, tiểu đệ cho tẩu tẩu biết nhé, đại ca coi thật thà thế mà, hà hà...

Chu Thất Thất trợn mắt :

- Thế mà sao? Thế mà sao?

Kim Bất Hoán háy háy mắt :

- Đại ca điều lắng nghe, hồi cái thuở mười lăm tuổi đã được nhiều cô chết mê nghe, và sau này...

Không cản trở mà cũng không tỏ thái độ gì cả, Kim Vô Vọng cứ ngó thẳng tới bằng tia mắt lạnh lùng.

Trái lại, Kim Bất Hoán lại làm bộ len lén nhìn và ngưng ngang câu nói..

Hắn gọi đúng tò mò của Chu Thất Thất, thấy hắn ngập ngừng nàng hỏi dồn :

- Sao? Sau này thế nào?

Kim Bất Hoán dằng hắng rồi nói :

- Tôi không dám nói !

Chu Thất Thất giục :

- Nói đi, không sao đâu!

Kim Bất Hoán rùn vai cười hì hì :

- Bị mấy cô bám riết làm đại ca không luyện võ nổi, về sau bực mình quá đại ca mới tự huỷ bộ mặt điển trai của mình.

Chu Thất Thất kêu lên :

- Al...

Nàng cứ tưởng bộ mặt "Hung thần" của Kim Vô Vọng là do bẩm sinh, nay nghe Kim Bất Hoán nói nàng ngạc nhiên quá sức, đây quả là một phát giác mới mẻ lạ lùng.

Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Tuy là tự mình hỷ dụng mạo, nhưng sau đó tính tình của đại ca lại vì đó mà biến đổi luôn, chẳng những oán hận thấu xương đối với đàn bà, mà đại ca còn thù ghét luôn cả đàn ông.

Chu Thất Thất sửng sốt một phút, rồi nàng lắng thêm bằng một giọng buồn buồn:

Thì ra như thế... thì ra khi hôm hắn nói gạt mình...

Kim Bất Hoán nhượng nhượng con mắt chột :

- Ai? Tôi không có dối gạt cô nương đâu, thật mà!

Chu Thất Thất trùng trùng :

- Ai nói với người!

Kim Bất Hoá liếc nàng, liếc Kim Vô Vọng rồi cười hi hi :

- Tôi biết... tôi biết rồi, chắc là đại ca đã gạt tẩu tẩu, và bây giờ tôi lại nói lời ra..

Bị hấn gọi tẩu tẩu hoài, Chu Thất Thất nổi nóng :

- Đồ chết bầm, ai là tẩu tẩu của người?

Làm như không nghe, Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Tẩu tẩu, tiểu đệ nói với tẩu tẩu những chuyện bí mật đó, vậy tẩu tẩu nên đa thưởng cho tiểu đệ nhậu chơi!

Chu Thất Thất gạt đầu :

- Ủ, cho chút!

Nàng cho tay vào áo rồi thỉnh lĩnh xáng cho hấn một tát thật mạnh :

- Đó, cho đó!

Đã không tránh, cũng không xoa mặt, Kim Bất Hoán cứ cười hi hi :

- Tẩu tẩu đã cho thì tiểu đệ xin lãnh vậy! Bàn tay mềm mại của tẩu tẩu đụng vào má nghe dễ chịu quá chừng... thật là đại ca có nhiều điểm phúc nghe...

Bây giờ Kim Vô Vọng mới lên tiếng :

- Sao? Người đã nói hết chưa?

Kim Bất Hoán đáp :

- Rồi, hết rồi đại ca!

Kim Vô Vọng mặt lạnh băng băng gằn từng tiếng một :

- Ta với người nghĩa tình tuy đã đoạn tuyệt, nhưng nghĩ nhớ đến ngày thơ bé bên nhau, hôm nay ta tha cho người một lần nữa đó.

Và hấn vụt thét lên :

- Cút, cút đi, đừng để ta đổi ý mà chết. Đi!

Kim Bất Hoán không lộ vẻ gì gọi là sợ sệt, cứ đứng cười hi hi :

- Đại ca bảo tôi cút thì tôi cút, nhưng tôi còn có một câu muốn hỏi đại ca, hỏi xong rồi cút nhé?

Rồi không đợi Kim Vô Vọng trả lời, hắc hắc luôn :

- Đại ca có biết Trầm Lăng bây giờ ở đâu không nhỉ?

Chu Thất Thất hót nói :

- Người tìm Trầm Lăng chi vậy?

Kim Bất Hoán cười hi hi :

- Còn có nhiều người tìm hắc hắc chứ đâu phải mình thôi!

Càng lấy làm lạ, Chu Thất Thất hỏi dồn :

- Còn ai tìm hắc hắc nữa?

Kim Bất Hoán đếm đếm đầu ngón tay :

- Ba vị tiền bối Nhân Nghĩa Trang nè, Đoạn Hồng đạo trưởng nè, "Hùng Sư" Kiều ngũ nè, và... và tiểu đệ nữa nè. Tiểu đệ thì chẳng ăn nhằm gì, bởi tiểu đệ là vô dụng, nhưng còn mấy người kia thì nguy lắm đấy nhé!

Chu Thất Thất gặng lại :

- Mà những người đó tìm Trầm Lăng làm gì?

Kim Bất Hoán làm bộ ấm ớ :

- À... à, không có gì quan trọng, chỉ tìm để chặt cái đầu hắc hắc chơi chút vậy mà!

Chu Thất Thất giật mình hỏi tới :

- Mà tại làm sao vậy chứ? Tại sao?

Kim Bất Hoán lại đếm đếm đầu ngón tay :

- Tại hắc hắc bội tín không giữ lời hẹn ước nè, tại hắc hắc làm điều bất nghĩa nè, tại hắc ngoài mặt giả bộ nhân nghĩa mà bên trong thì gian ác nè,... ối, nhiều lắm kể làm sao cho xuể, mà bao nhiêu đó cũng đủ để... xin cái đầu của hắc hắc rồi mà!

Chu Thất Thất tròn tròn đôi mắt :

- Nhưng...nhưng Trầm Lăng đã đưa bọn Triển Anh Tông, Phương Thiên Lý đến Nhân Nghĩa trang rồi, họ đến đó là xong rồi còn đòi gì nữa?

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt :

- Bọn Triển Anh Tông do Trầm Lăng đưa đi à?

Giọng hắc hắc hỏi có vẻ kỳ cục nhưng Chu Thất Thất không để ý, nàng gật gật đầu:

- Chứ sao, Trầm Lăng đưa họ đến chứ ai?

Và quay qua Kim Vô Vọng nàng nói luôn :

- Kim huynh làm chứng giùm vụ đó.

Kim Vô Vọng bắt đầu cảm thấy vấn đề có phần rắc rối qua câu nói úp mở của Kim Bất Hoán, nhưng cũng gật đầu :

- Đúng, chính ta thấy tận mắt họ vào Nhân Nghĩa trang.

Chu Thất Thất ngó Kim Bất Hoán, nàng hất hàm :

- Nghe không?

Kim Bất Hoán cười bí mật :

- Phải, đúng là họ đã đến Nhân Nghĩa trang.

Chu Thất Thất thở phào :

- Vậy mà cũng lắm chuyện!

Kim Bất Hoán cười hà hà :

- Họ đến, nhưng họ vừa bước chân vào cửa là lăn đùng ra chết không nói được nửa lời. Chết sạch bách không còn một mống!

Chu Thất Thất trừng mắt kêu lên sững sốt.

Là kẻ bình tĩnh nhất, Kim Vô Vọng cũng hết hồn :

- Họ chết... chết như thế nào?

Kim Bất Hoán cười nhạt :

- Không ai sau ai trước, khi vừa tới cửa là cùng hè nhau ngã một lượt ra chết hết, mình họ không có một vết thương, y như là bị độc mà chết. Cả Nhân Nghĩa trang không biết bao nhiêu cao thủ kiến thức quảng bác, thế mà không một ai nhận ra họ chết vì chết độc gì!

Hắn ngửa mặt cười kô khóc và nói tiếp :

- Hạ độc thì không có gì lạ, lạ ở chỗ định giờ khắc đúng, hà hà... thật là tuyệt diệu, thật là một thủ đoạn vừa tàn nhẫn vừa hay ho!

Kim Vô Vọng rung mình đứng lặng.

Chu Thất Thất run giọng :

- Chuyện đó... chuyện đó không phải Trầm Lăng làm đâu!

Kim Bất Hoán rùn vai :

- Người do hắn đưa đến, không phải hắn hạ độc thì là ma quỷ làm đấy à?

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Đúng rồi, đúng là y thị rồi.

Kim Bất Hoán nhướng mắt :

- Ai?

Chu Thất Thất trợn mắt :

- Không ai nói với người.

Và nàng kéo tay Kim Vô Vọng :

- Đi, đi, phải cho Trầm Lăng biết vụ này.

Kim Bất Hoán khoát tay :

- Khởi, khởi, đã có người thay các người làm việc đó rồi, và nhất định là hẳn không trốn thoát được đâu. Còn hai người, hì hì...bây giờ thì hai người cũng khó mà đi!

Kim Vô Vọng chiếu tia mắt dữ dằn :

- Người định cản trở à?

Kim Bất Hoán nói giọng tỉnh bơ :

- Tôi thì đâu dám... nhưng họ...

Hắn làm thỉnh đảo vòng đôi mắt như ám chỉ xung quanh.

Nhìn theo tia mắt kỳ dị của hắn, Chu Thất Thất và Kim Vô Vọng chợt thấy trong màn tuyết mờ mờ, bốn phía đều có bóng người thấp thoáng.

Phía bên Đông một người hiện ra trước, trông vóc dáng con người tầm thước, ba chòm râu sông đuột phất phơ, đôi mắt sáng ngời chứa đầy sát khí : "Bất Phục Thần Kiếm" Lý Trường Thanh!

Bên phía Nam, một người râu như chổi xể, đôi mắt tròn như mắt cọp ngầu ngầu : "Khí Thôn Ngưu Đầu" Liên Thiên Vân!

Người bên phía Tây, vóc dáng nhỏ thó ốm yếu, đi chừng hai bước lại khòm lưng xuống ho khan : một trong ba anh em họ Lãnh, Lãnh Đại!

Chỉ có người bên phía Bắc là khác hơn hết, vừa cao lớn vừa hồng hào, chính là đương kim cao thủ Phật môn : "Ngũ Đài Sơn" Thiên Pháp đại sư!

Cả bốn người, không những địa vị đang trong thời kỳ hiển hách mà họ còn mang trong mình tuyệt kỹ võ lâm.

Có mặt bốn người đó, và một khi họ cản đường thì khó có một ai thoát nổi!

Chờ cho bốn người đến gần, Kim Bất Hoán mới hoành thân nhảy trái ra ngoài hai trượng, hần nói thật lớn :

- Câu chuyện nói vừa rồi, các vị đều nghe rõ cả chứ?

Liên Thiên Vân nói như găm :

- Nghe nghe rõ cả rồi!

Kim Bất Hoán nói như phân bua :

- Tại hạ nói có sai đâu, đám người ấy do Trầm Lăng đưa đến mà!

Liên Thiên Vân gằn gằn :

- Được rồi, tên Trầm Lăng đó không thể nào tha thứ được!

Giọng nói của Liên Thiên Vân y như một tròng trống lớn, tuy đã có tuổi, nhưng khi giận dữ, thái độ của ta không khác thuở thiếu thời.

Kim Bất Hoán đốc vô :

- Các vị nên biết nhé, ở đây có một nhân vật còn rục rờ hơn Trầm Lăng nữa đấy nhé... khà khà... kể ra các vị còn vận may nhiều đấy nhé, tình cờ mà gặp như thế này là...

Lý Trường Thanh trầm giọng :

- Ai?

Thật ra thì từ nãy giờ tám con mắt của bốn người đã chăm chăm ngó vào mặt Kim Vô Vọng, nhưng họ Lý vẫn hỏi để xác định chính danh.

Kim Vô Vọng vẫn đứng yên một chỗ lạnh như tiền, nhưng trong lòng đã bắt đầu lo lắng.

Kim Bất Hoán lại nói tiếp :

- Các vị nhìn cho thật kỹ nghe, người đó là Kim Vô Vọng, "Tài sứ giả" của Khoái Lạc Vương, người mà các vị chắc đã nghe rõ đại danh.

Bọn Lý Trường Thanh từng bước một lừ lừ nhích tới, tám con mắt như tám mũi dùi chĩa thẳng vào mặt Kim Vô Vọng.

Chu Thất Thất tái mặt đứng nép sát vào mình Kim Vô Vọng, tia mắt căm hờn chiếu thẳng vào Kim Bất Hoán như muốn ăn tươi nuốt sống.

Họ nhìn Kim Vô Vọng, Kim Vô Vọng nhìn lại họ, nhìn nhau bằng tia mắt cực kỳ căng thẳng, nhưng không ai nói với ai một tiếng nào.

Họ cùng im lặng, một sự im lặng nghiêm trọng, sự im lặng của hăm dọa và chết chóc.

Chu Thất Thất không chịu nổi sự im lặng nặng nề ấy, nàng nói lớn :

- Các người muốn gì?

Bốn người cùng một lượt liếc nàng, nhưng chỉ một cái liếc thôi, tia mắt của họ lại chứa nhanh trở lại ngay Kim Vô Vọng, và họ cứ lờm lờm như thế chứ không mở miệng.

Chu Thất Thất lại thét lên :

- Các người muốn gì hãy nói. Các người làm...làm gì lạ thế?

Bây giờ thì bốn người của Nhân Nghĩa trang không trả lời mà cũng không liếc nàng nữa, họ đã nhàm câu hỏi của nàng, mặc dù nàng chỉ mới nói có hai lần.

Chu Thất Thất bậm môi, nàng nói với Kim Vô Vọng :

- Họ không nói thì chúng ta đi thôi!

Đứng ngoài nhìn vào, Kim Bất Hoán chợt cười sặc sụa :

- Các vị nghe không? Có nghe con tiểu a đầu nó nói không?

Chu Thất Thất tức tối thét lên :

- Các người muốn nói thì nói, không nói thì cứ đánh nhau... đã không nói mà cũng không đánh thì tự nhiên chúng ta đi chứ! Bô gà hay sao mà cứ vè vè xúng lông chớp cánh hoài như thế?

Lý Trường Thanh nói:

- Các người còn đợi chúng ta phải ra tay sao?

Ông ta nói nhưng tia mắt không ngó Chu Thất Thất, tia mắt cứ chăm chap nhìn Kim Vô Vọng.

Kim Bất Hoán hòa vô :

- Phải rồi, các người còn đợi chúng tôi phải ra tay sao? Nếu biết điều thì nên ngoan ngoãn bó tay chịu trời, không thì đầu đòn đao!

Kim Vô Vọng cười nhạt, nhưng vẫn lặng thinh không nói.

Chu Thất Thất trừng mắt ngó Kim Bất Hoán :

- Ốc sinh, khốn nạn...

Liên Thiên Vân hét lớn :

- Nói làm gì với cái giống đó, bắt trời quách nó cho xong chuyện!

Kim Vô Vọng vụt ngửa mặt cười ha ha:

- Ngũ vị anh hùng hào kiệt bước tới, trối tay đây đi chứ! Nào, mời!

Đôi mắt long lanh của Chu Thất Thất đảo nhanh và nàng cũng vụt cười gần :

- Thật là đáng thương! Thật là đáng tiếc! Đường đường năm vị anh hào oai chấn võ lâm, thế mà lại ỷ chúng hiếp cô, lấy đông hiếp ít

Liên Thiên Vân la át :

- Câm mồm lại, con tiểu a đầu! Ai nói với người bọn ta ỷ chúng hiếp cô?

Và ông ta quay lại nói với đồng bọn :

- Xin các vị lui ra, để tại hạ bắt tên này rồi sẽ tính.

Lý Trường Thanh khẽ cau mày do dự... nhưng Liên Thiên Vân đã hầm hầm xóc tới.

Kim Vô Vọng lừ mắt :

- Các hạ dám một mình giao đấu với ta à?

Liên Thiên Vân quát :

- Ta đâu phải hạng vô danh tiểu tốt mà hèn nhát!

Kim Vô Vọng nhếch mép lạnh lùng :

- Tôi thấy ông nên lui lại là tốt hơn, "Khí Thôn Ngưu Đầu" Liên Thiên Vân ngày xưa quả không phải là yếu kém, nhưng sau trận Hoành Sơn, võ công của các hạ chỉ còn lại đôi phần. Các hạ làm sao giao đấu với ta được!

Ai mà trợ chiến, ta sẽ không tha cho người ấy!

Cùng một lượt với tiếng gầm như hổ dữ, Liên Thiên Vân lao tới hai tay đánh ra liên tiếp theo thế liên hoàn.

Kim Vô Vọng đẩy nhẹ Chu Thất Thất :

- Cẩn thận đấy!

Miệng nói chân lách qua, tránh thoát ngọn liên hoàn quyền của Liên Thiên Vân.

Là một con người từng trải, chỉ thấy cách tránh đòn của Kim Vô Vọng, Lý Trường Thanh cũng biết ngay đó là con người lợi hại, ông ta khẽ lừ mắt ra hiệu cho Lãnh Đại.

Lãnh Đại nhích qua thấp giọng :

- Sao?

Lý Trường Thanh nói nhỏ :

- Con người này võ công thâm hậu lắm, thâm hậu đến mức mà ta không lường biết được... trong bốn mươi chiêu, tam đệ ta tuy không bị hại, nhưng sau đó chân lực giảm suy và nhất định sẽ bị hấn đánh ngã!

Lãnh Đại gật đầu :

- Xem tình hình chắc là như thế rồi!

Lý Trường Thanh hỏi :

- Gần đây người tự thấy công lực ra sao?

Lãnh Đại mỉm cười :

- Vẫn như thường!

Lý Trường Thanh cau mặt :

- Còn cái bệnh ho?

Lãnh Đại nói :

- Chuyện đó không khó !

Lý Trường Thanh nhìn qua thấy Kim Bất Hoán đứng mỉm miệng cười đắc ý, riêng Thiên Pháp đại sư tuy hăm hăm muốn nhảy vô nhưng bị câu nói của Liên Thiên Vân hời hợt, nên ông ta chưa dám.

Hai người hai bên, không biết vô tình hay hữu ý, cứ ép lần ép lần vào chỗ Chu Thất Thất.

Lý Trường Thanh nói khẽ với Lãnh Đại :

- Thiên Pháp đại sư bị một chuồng của Trầm Lăng đến nay vẫn chưa hết nội thương, còn ta, hừ hừ... chắc là người phải ra tay, nhưng có chắc thắng được không?

Lãnh Đại nói :

- Để thử xem!

Lý Trường Thanh gật đầu :

- Được rồi, nhưng bây giờ thì không được, tính tình lão tam khó lắm, người hãy đợi đến chiêu đó rồi ra tay, bây giờ hơn hai mươi chiêu rồi, mười bảy mười tám chiêu nữa là đến chiêu đó. Hiểu không?

Lãnh Đại nói :

- Hiểu!

Sợ với Lãnh Tam, Lãnh Đại có vẻ siêng mở miệng hơn, nhưng nhất định hấn không chịu nói dư, cho nên chỉ một tiếng "hiểu" rồi thôi, hấn ngậm miệng lại luôn, mắt chăm chăm vào trận đấu.

Liên Thiên Vân xuất chiêu nhanh như gió, chỉ trong thoáng mắt đã đánh hơn hai mươi chiêu, nội lực dồn ra như sóng nước đập dồn, đứng ngoài nhìn vào thế đánh của ông ta ai ai cũng rớn óc.

Bằng vào cách đánh liên hoàn ấy, quả đã làm cho Kim Vô Vọng rất khó đương đầu. Nhưng hẳn nhờ sự tinh luyện của của kinh công và tay chân nhậm lệ nên tránh cũng không chật vật.

Gió chung quanh cuốn lên, tuyết bay dạt ra như hoa trắng.

Sức đập của mảnh tuyết thật là mạnh, văng vào mặt ai lập tức ấn một dấu đỏ ngay, chính mặt Chu Thất Thất đã bị ba đốm đỏ như vậy.

Nàng vuốt mặt hoài và lo lắng.

Sao nói công lực của Liên Thiên Vân bị giảm sút? Nếu như thế mà chỉ có ba phần hồi trước thì nếu còn đủ chắc chắn là bất cứ đối với một cao thủ nào ông ta cũng sẽ bóp chết như một con nhái!

Và nàng bắt đầu hoài nghi khả năng của Kim Vô Vọng, đối phó với một mà còn vất vả như vậy, làm sao có thể đối phó với cả năm người?

Bây giờ nàng không nghĩ chính tà gì cả... mà có lẽ tính nàng như vậy, ưa ai là mong người đó thắng, không cần biết ai chính ai tà cả, có lẽ vì thế mà nàng thành một con người đặc biệt, làm được những việc mà kẻ giỏi hơn không làm được!

Chính ngay lúc hai người đang giằng co, nàng đã tức mình tại sao Kim Vô Vọng không thể tung một chiêu hạ ngay cái lão râu xồm cho rồi. Chỉ có thể nàng mới thoả mãn, còn việc Liên Thiên Vân là người tốt hay xấu thì nàng mặc kệ.

Thế mà Kim Vô Vọng xem chừng cứ bị thế hạ phong, làm cho nàng lo quính.

Nàng không biết thực ra thì Liên Thiên Vân công lực bị giảm sút thật, còn lại ba phần ông đã đem ra dùng hết không thừa một chút dư lực để làm sinh lộ.

Trái lại, là một tay có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ già dặn, Kim Vô Vọng thấy ngay chỗ yếu đó của Liên Thiên Vân, vì thế hẳn không ra sức phản công, mà chỉ nhắm vào việc tủa dần chân lực.

Chân lực của hẳn còn để dành để mở đường máu, nếu cần. Và còn phải dành để giao đấu với người khác nữa, những chiêu thức hiểm độc nhất hẳn còn tiện tặn.

Quả nhiên, công thế của Liên Thiên Vân lần lần đi xuống... đi xuống bắt đầu từ chiêu thứ bảy chứ không phải đến bây giờ nhưng Chu Thất Thất lại không thấy được.

Hai bên thái dương của ông, mồ hôi nhỏ giọt xuống ròng ròng...

Chiêu thức của Kim Vô Vọng tuy chậm nhưng rất chắc, rất bền. Hắn không gia tăng nhưng tự nhiên lần lần chiếm hẳn thượng phong.

Thình lình, Liên Thiên Vân hét lên một tiếng, hai tay tổng ra một lượt theo thế "Thạch phá thiên kích", cả hai tay đều nhắm thẳng vào giữa ngực Kim Vô Vọng với một kinh lực quả đúng là trời long đất lở.

Lý Trường Thanh liếc Lãnh Đại và thấp giọng :

- Đó là chiêu thứ ba mươi tám của hắn đấy!

Lãnh Đại khẽ gật đầu, đôi mắt không dám rời trận đấu.

Kim Vô Vọng nhất quyết không chịu đối kháng, hai chân hắn thụt xéo ra sau nửa bước, chỉ tránh đòn cách trong khoảng đường tơ kẽ tóc, hắn thừa dư lực để đối phó những chiêu sau.

Không ngờ Liên Thiên Vân chợt nhảy lui hai bước, đứng yên một chỗ quát lên.

Tiếng quát của ông ta như sấm nổ, Chu Thất Thất nghe như màn tai dội ong ong... nàng choáng váng lòng bùng không nghe được gì nữa trong một lúc khá lâu.

Kim Vô Vọng vừa nghe tiếng hét thì cảm thấy như có một luồng kinh lực đập ngay vào ngực, hắn lắc lư thân mình hai ba cái, nhưng cước bộ, khí thế, tinh thần không một chút gì lay động, hắn giữ vững thế thủ như thường.

Ngay trong lúc đó, một bóng người nhỏ thó phóng ngay vào như một ngọn dao cắm phập vào khoảng giữa hai người!

Chiếc bóng nhỏ thó đó chính là Lãnh Đại.

Tiếng hét của Liên Thiên Vân vừa rồi, chính là một tuyệt kỹ đã giúp ông ta thành danh hồi mấy mươi năm về trước, nó được mệnh danh là "Triệt Đế Chuỳ".

"Triệt Đế Chuỳ" là một công lực có chất nhưng không hình, nó là một công phu xuất từ nội lực, phát ra bởi chót lưỡi, sau một tiếng quát. Tiếng quát đó là công lực phát xuất thành âm, nó thuộc về loại "khí công", một môn thượng thặng của võ học.

Ở dĩ Liên Thiên Vân có biệt hiệu là "Khí Thôn Ngưu Đầu" chính là do môn đó.

Hai tiếng "dừng tay" khi nãy chỉ là hình thức của việc phát xuất nội lực, và đồng thời có tác dụng làm cho đối phương đứng một chỗ, phân tán chân lực để thân thể trở thành một cái bia mềm hứng trọn ngọn "chuỳ" "Triệt Đế" ấy. Một ngọn chuỳ từ chót lưỡi lấy toàn vẹn khí công thẳng tới mục tiêu.

Môn khí công dùng chiếc lưỡi ấy, rất cần đối phương có một phút sững sốt bất ngờ, tạo ra cái phút sững sốt bất ngờ ấy, là công dụng thứ hai của tiếng quát "dừng tay".

Thật là một thế công cực kỳ lợi hại, một tuyệt kỹ siêu đẳng dễ dàng thu lấy sinh mạng của đối phương. Ngày xưa, không biết bao nhiêu cao thủ đã gởi linh hồn vào ngón đòn độc nhất vô nhị ấy!

Chỉ tiếc vì công lực của Liên Thiên Vân chỉ còn lại có ba phần, trong ba phần đó, qua cuộc đấu này giờ lại đã bị đối phương phá đi hơn phân nửa, vì thế mà hiệu lực của "Triệt Để Chùy" không làm sao đúng theo ý muốn của kẻ đánh ra.

Và vì thế mà Kim Vô Vọng bị trúng đòn chỉ bị hãi kinh hơn là mang thương tích.

Liên Thiên Vân cũng không phải không biết "Triệt Để Chùy" của mình ngày nay hiệu lực so với ngày xưa hãy còn ít lắm, nhưng tính trời sinh của ông ta là không bao giờ biết thua ai, cho nên dù muốn dù không cũng vẫn phải đánh một đòn tối hậu.

Và bao nhiêu năm sinh tử có nhau, Lý Trường Thanh biết quá tính khí đó của đứa em kết nghĩa.

"Triệt Để Chùy" vừa tung ra là Lãnh Đại đã nhảy vào can thiệp.

Liên Thiên Vân râu tóc dựng đứng lên :

- Tránh ra, mau!

Lãnh Đại mỉm cười :

- Lão gia đã bảo dừng tay, thì tự nhiên trận đấu xem như kết thúc, và tôi có quyền ra tay!

Liên Thiên Vân sững sờ và Lý Trường Thanh đã lướt tới kéo ông ta lui lại.

Kim Bất Hoán đứng chống nạnh cười hí hí :

- Vui nữa... vui nữa..

Thiên Pháp đại sư nhích lên trầm giọng :

- Bần tăng...

Kim Bất Hoán nhăn mặt :

- Đại sư làm gì gấp thế? Hắn là con cá nằm trong lưới mà tại sao mình lại không chờ xem những tuyệt kỹ không hay dùng bữa bãi của Lãnh gia huynh đệ?

Thiên Pháp đại sư trầm ngâm lui lại.

Đúng như lời nói của Kim Bất Hoán, địa vị võ công của Lãnh gia huynh đệ chẳng những cao mà còn có những kỳ đặc nữa.

Tuy danh nghĩa là nô bộc trong Nhân Nghĩa trang, nhưng về phương diện võ công thì họ là võ lâm cao thủ.

Họ không cầu danh, cũng không cầu lợi, và cũng không tham gia vào những việc ân oán thị phi trên giang hồ, chỉ trừ những việc phạm đến an nguy của Nhân Nghĩa trang, bằng không họ không bao giờ đụng chạm với ai cả.

Nhưng, mỗi một lần họ ra tay, thì những đối thủ của họ, không một ai sống sót trở về.

Vì lẽ đó mà giới giang hồ rất ít biết về họ.

Thân thế của họ thì lại càng là một vấn đề bí mật, họ không bao giờ hé môi về điều đó với bất cứ ai, cho dù ai có điều tra cách mấy cũng không làm sao tìm được một chút mối manh.

Võ công thần bí, thân thế thần bí, và tính tình của họ cũng...thần bí luôn. Và vì thế mà họ trở thành những con người thần bí.

Chính Thiên Pháp đại sư, một nhân vật trọng vọng cũng đâm ra hiếu kỳ, khi nghe Kim Bất Hoán nhắc tới chuyện lãnh gia huynh đệ.

Trong khi ấy, Lãnh Đại cứ cong lưng ho mãi...

Chu Thất Thất nhìn hắn và nhăn mặt :

- Người đã bệnh hoạn như thế sao lại còn tính chuyện giao đấu làm chi?

Ngẩng nhìn nàng, Lãnh Đại cười :

- Đa tạ lòng tốt... khục...khục...

Hắn chỉ nói bốn tiếng rồi lại khom lưng ho nữa.

Chu Thất Thất tắc lưỡi :

- Ở đây còn có nhiều người, tại làm sao họ để cho ông giao đấu? Kim đại ca, nhường hắn đi, chọn người khác.

Kim Vô Vọng cười nhạt làm thinh.

Kim Bất Hoán cười hi hi :

- Chu cô nương... à không, chị dâu nhỏ ơi, tẩu tẩu sợ hắn bệnh rồi không đánh lại à? Hà hà... coi chừng chị lại trở thành goá phụ bây giờ đây, ở đó mà lo cho người khác!

Chu Thất Thất giận run, lườm lườm đôi mắt nhìn hắn.

---Vietkiem.com---